

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Research) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง เชาวน์อารมณ์และความผูกพันในงานของบุคลากรของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง เชาวน์อารมณ์และความผูกพันในงาน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Method) และการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ซึ่งมีรายละเอียดและขั้นตอนการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรสำหรับการวิจัยในครั้งนี้คือ บุคลากรของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งจำนวน 310 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 14 กรกฎาคม 2550) ประกอบด้วยบุคลากรจาก 2 หน่วยงาน ดังนี้

1. หน่วยงานทางการแพทย์ (Clinical) จำนวน 198 คน
2. หน่วยงานสนับสนุน (Non-Clinical) จำนวน 112 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ บุคลากรของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งที่ได้จากการสุ่มโดยคำนวณจากสูตรการหาตัวอย่างประชากรของ ยามาเน (Yamane, 1970, pp.580-581) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดยที่ n = จำนวนของตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

N = ประชากรของการวิจัย

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่จะให้มิได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้เป็น 0.05

จากการคำนวณตามสูตรดังกล่าวจะได้กลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้ เท่ากับ 175 คน และเพื่อให้มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากร จึงใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละแผนก และในแต่ละแผนกจะทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Sampling) ดังนี้

$$\text{- หน่วยงานทางการแพทย์ (Clinical) = } \frac{198 \times 175}{310} = 112 \text{ คน}$$

$$\text{- หน่วยงานสนับสนุน (Non-Clinical) = } \frac{112 \times 175}{310} = 63 \text{ คน}$$

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปทั้งหมด 200 ชุด และได้ข้อมูลที่สมบูรณ์กลับคืนมา 187 ชุด แบ่งเป็นหน่วยงานทางการแพทย์ (Clinical) จำนวน 116 คน และหน่วยงานสนับสนุน (Non-Clinical) จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 93.35 ของแบบสอบถามที่แจกไปทั้งหมด ดังนั้นข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ถือได้ว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 เพศ

- 1) ชาย
- 2) หญิง

1.2 อายุ

- 1) ต่ำกว่า 25 ปี
- 2) 25-30 ปี
- 3) 31 ปีขึ้นไป

1.3 อายุงาน

- 1) 0-1 ปี
- 2) 2-5 ปี
- 3) มากกว่า 5 ปีขึ้นไป

1.4 ระดับการศึกษา

- 1) ต่ำกว่าปริญญาตรี
- 2) ปริญญาตรีขึ้นไป

1.5 หน่วยงาน

- 1) หน่วยงานทางการแพทย์ (Clinical)
- 2) หน่วยงานสนับสนุน (Non-Clinical)

2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง

3. เซวาร์นอาร์มอร์ แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ

- 3.1 การตระหนักรู้ตนเอง
- 3.2 การกำกับควบคุมตนเอง
- 3.3 การสร้างแรงจูงใจตนเอง
- 3.4 การร่วมรับรู้ความรู้สึก
- 3.5 ทักษะทางสังคม

4. ความผูกพันในงาน

ทั้งตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง เซวาร์นอาร์มอร์ และความผูกพันในงานมีระดับการวัดประเภทช่วง (Interval Scale)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวม และสร้างขึ้น โดยแบ่งเป็นทั้งหมด 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของบุคลากร ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับเพศ อายุ อายุงานและระดับการศึกษา เป็นแบบให้ผู้ตอบเติมข้อความและตรวจรายการ (Check List)

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองแบบทั่วไป จากงานวิจัยของเชียร์ (Sherer, 1982) ซึ่งพัฒนาปรับปรุงโดยจิตตระการ ศุภรัตน์ (2543) มีข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 17 ข้อ เป็นข้อคำถามทางบวก จำนวน 7 ข้อ และข้อคำถามทางลบ จำนวน 10 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรวัดการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ ให้เลือกตอบตามความรู้สึกของผู้ตอบ ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองแบบทั่วไป

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน ข้อคำถามในเชิงบวก	ระดับคะแนนข้อคำถามใน เชิงลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
เห็นด้วยปานกลาง	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การพิจารณาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของค่าเฉลี่ยตามพิสัย (Range)

$$\begin{aligned}
 \text{พิสัย} &= \frac{\text{ค่าเฉลี่ยสูงสุด} - \text{ค่าเฉลี่ยต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5-1}{3} \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

ดังนั้นสามารถสรุประดับของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.67 - 5.00 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูง

ค่าเฉลี่ย 2.34 - 3.66 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.33 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับต่ำ

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเชาว์อารมณ์ ที่พัฒนาตามแนวคิดของ โกลแมน (Goleman, 1998) ซึ่งพัฒนาโดยสุธิดา ชญาแก้ว (2548) จำนวน 63 ข้อ เป็นข้อคำถามทางบวก จำนวน 62 ข้อ และข้อคำถามทางลบเพียง 1 ข้อ ข้อคำถามแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ประกอบด้วย

1. ข้อคำถามเกี่ยวกับการตระหนักรู้ในตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถาม 7 ข้อ
2. ข้อคำถามเกี่ยวกับการกำกับควบคุมตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ข้อ
3. ข้อคำถามเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถาม 12 ข้อ
4. ข้อคำถามเกี่ยวกับการร่วมรับรู้ความรู้สึก ประกอบด้วยข้อคำถาม 13 ข้อ
5. ข้อคำถามเกี่ยวกับทักษะทางสังคม ประกอบด้วยข้อคำถาม 19 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรวัดการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale)

แบ่งเป็น 5 ระดับ ให้เลือกตอบตามความรู้สึกของผู้ตอบ ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามเซาว์นอารมณ์

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน ข้อคำถามในเชิงบวก	ระดับคะแนนข้อคำถามใน เชิงลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

การแปลผลจากคะแนนแบบสอบถามในส่วนนี้ ทำได้โดยรวมคะแนนจากแบบสอบถามทุกข้อในแต่ละด้านเข้าด้วยกัน คือ คะแนนเซาว์นอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเอง ด้านการกำกับควบคุมตนเอง ด้านการสร้างแรงจูงใจตนเอง ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก และด้านทักษะทางสังคม โดยจะใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเซาว์นอารมณ์ในการพิจารณาระดับของเซาว์นอารมณ์ โดยแบ่งช่วงของค่าเฉลี่ยตามพิสัย (Range) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.67 - 5.00 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีเซาว์นอารมณ์ในระดับสูง

ค่าเฉลี่ย 2.34 - 3.66 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีเซาว์นอารมณ์ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.33 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีเซาว์นอารมณ์ใน

ระดับต่ำ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามความผูกพันในงาน จากงานวิจัยของคานันโก (Kanungo, 1982, p. 342) ซึ่งปรับปรุงโดยวรวภา ศรีสันติโรจน์ (2548) ข้อคำถามทั้งหมด 9 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก 7 ข้อ และข้อคำถามเชิงลบ 2 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรวัดการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ ให้เลือกตอบตามความรู้สึกของผู้ตอบ ดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความผูกพันในงาน

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน ข้อคำถามในเชิงบวก	ระดับคะแนนข้อคำถามใน เชิงลบ
เห็นด้วยมากที่สุด	5	1
เห็นด้วยมาก	4	2
เห็นด้วยปานกลาง	3	3
เห็นด้วยน้อย	2	4
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1	5

การแปลผลจากคะแนนแบบสอบถามในส่วนนี้ ทำได้โดยรวมคะแนนจากแบบสอบถามทุกข้อเข้า โดยจะใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนความผูกพันในงาน ในการพิจารณาระดับของความผูกพันในงาน โดยแบ่งช่วงของค่าเฉลี่ยตามพิสัย (Range) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.67 - 5.00 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความผูกพันในงานในระดับสูง

ค่าเฉลี่ย 2.34 - 3.66 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความผูกพันในงานในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 2.33 คะแนน หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความผูกพันในงานในระดับต่ำ

การสร้างและพัฒนาแบบสอบถาม

ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ศึกษา และรวบรวมเอกสาร ทฤษฎี นิยาม และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง เซาวันอาร์มณัและความผูกพันในงาน เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการศึกษา

2. สร้างข้อคำถามโดยปรับปรุงแนวความคิดที่มีอยู่มาดัดแปลงและให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ หรือนำแบบสอบถามที่เป็นที่ยอมรับมาสร้าง และใช้เป็นแบบสอบถามโดยใช้ข้อคำถามครอบคลุมนิยามที่กำหนด โดยแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

2.1 แบบสอบถามเพื่อใช้วัดข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และหน่วยงานที่สังกัด

2.2 แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองแบบทั่วไป จากงานวิจัยของเชียวเรอร์ (Scherer, 1982) ซึ่งพัฒนาปรับปรุงโดยจิตตระการ ศุภรัตน์ (2543) มีข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 17 ข้อ

2.3 แบบสอบถามวัดเซาวันอาร์มณั ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามจากงานวิจัยของ สุทธิดา ขญาแก้ว (2548) ที่พัฒนาตามแนวคิดของ โกลแมน (Goleman, 1998) มีข้อคำถามทั้งสิ้น 63 ข้อ

2.4 แบบสอบถามวัดความผูกพันในงาน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามจากงานวิจัยของคานันโก (Kanungo, 1982, p. 342) ซึ่งปรับปรุงโดยวราภา ศรีสันติโรจน์ (2548) ข้อคำถามทั้งหมด 9 ข้อ

3. นำแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง เซาวันอาร์มณัและความผูกพันในงานที่เป็นที่ยอมรับและครอบคลุมนิยามที่กำหนดมาหาค่าความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 15 คน พิจารณาตัดสินว่าข้อคำถามแต่ละข้อในแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เซาวันอาร์มณัและความผูกพันในงาน มีความเกี่ยวข้องหรือมีความสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง เซาวันอาร์มณัและความผูกพันในงานตามที่กำหนดไว้หรือไม่ แล้วนำมาหาอัตราส่วนความตรงตามเนื้อหา (Content Validity Ratio : CVR) ตามสูตรของลอว์ชี (Lawshe, 1975, pp. 563-575) โดยค่าอัตราส่วนความตรงตามเนื้อหาต่ำสุดต้องมีค่าเท่ากับ 0.49 จึงจะถือว่ามีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสามารถนำไปใช้วัดได้สำหรับข้อคำถามที่มีอัตราส่วนความตรงตามเนื้อหาต่ำกว่า 0.49 ผู้วิจัยจะตัดทิ้งไป (รายละเอียดในภาคผนวก ข) ดังนี้

3.1 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งมีข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 17 ข้อ มีค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหาน้อยกว่า 0.49 และตัดออกไปจำนวน 3 ข้อ ดังนั้นในขั้นตอนนี้จึงเหลือข้อคำถาม 14 ข้อ

3.2 แบบสอบถามเชาวน์อารมณ์ ซึ่งมีข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 63 ข้อ มีค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหาน้อยกว่า 0.49 และตัดออกไปจำนวน 6 ข้อ ดังนั้นในขั้นตอนนี้จึงเหลือข้อคำถาม 57 ข้อ

3.3 แบบสอบถามความผูกพันในงาน ซึ่งมีข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 9 ข้อ มีค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหามากกว่า 0.49 ทุกข้อ

4. นำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแบบสอบถามด้วยการวิเคราะห์เป็นรายข้อ (Item Analysis) โดยการหาค่าอำนาจจำแนก (Discriminant Power) ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) คิดจาก 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ถือว่ามีอำนาจจำแนกสูง ข้อใดที่มีค่า t ต่ำกว่า 1.75 จะตัดทิ้งไป (รายละเอียดในภาคผนวก ข) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ไม่มีข้อคำถามใดถูกตัดออกไป ดังนั้นในขั้นตอนนี้จึงเหลือข้อคำถาม 14 ข้อเท่าเดิม

4.2 แบบสอบถามเชาวน์อารมณ์ ไม่มีข้อคำถามใดถูกตัดออก ดังนั้นในขั้นตอนนี้จึงเหลือข้อคำถาม 57 ข้อเท่าเดิม

4.3 แบบสอบถามความผูกพันในงาน มีข้อคำถามที่ถูกตัดออกไปจำนวน 1 ข้อ ดังนั้นในขั้นตอนนี้จึงเหลือข้อคำถามจำนวน 8 ข้อ

5. จากนั้นนำแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยการวัดค่าสัมประสิทธิ์ ความสม่ำเสมอภายใน (Coefficient of internal Consistency) ชนิดค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

5.1 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีข้อคำถาม 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับเท่ากับ .8354

5.2 แบบสอบถามเชาวน์อารมณ์ มีข้อคำถาม 57 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับเท่ากับ .9553

5.3 แบบสอบถามความผูกพันในงาน มีข้อคำถาม 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับเท่ากับ .7805

จากขั้นตอนการดำเนินการพิจารณาคุณภาพของแบบสอบถามดังกล่าวข้างต้น จะได้จำนวนข้อคำถามและค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับและรายด้านที่จะ

นำไปใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัยดังแสดงในตารางที่ 3.4 ดังนี้

ตารางที่ 3.4

แสดงจำนวนข้อคำถามและค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับและรายด้าน

แบบสอบถาม	จำนวน ข้อคำถาม	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	14 ข้อ	.8354
เชาวน์อารมณ์	57 ข้อ	.9553
1) ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง	7 ข้อ	.8422
2) ด้านการกำกับควบคุมตนเอง	11 ข้อ	.8019
3) ด้านการสร้างแรงจูงใจตนเอง	12 ข้อ	.8835
4) ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก	11 ข้อ	.8499
5) ด้านทักษะทางสังคม	16 ข้อ	.9198
ความผูกพันในงาน	8 ข้อ	.7805

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เมื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่ได้เสนอขออนุญาตเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ทำจดหมายขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม โดยแจ้งวัตถุประสงค์การวิจัยให้ผู้ตอบแบบสอบถามทราบว่าเป็นการวิจัยเพื่อประกอบการศึกษาเท่านั้น ไม่มีผลกระทบต่อผู้ตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด เมื่อได้รับอนุญาต ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามไปใช้ทดสอบจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยใช้ค่าสถิติในการวิเคราะห์และทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

1. การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้ คือ การหา

ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ระดับเชาวน์อารมณ์ และระดับความผูกพันในงานของบุคลากรของโรงพยาบาลหนึ่ง สถิติที่ใช้ คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ในการทดสอบสมมติฐาน จะทดสอบโดยใช้การทดสอบค่าสถิติต่าง ๆ ดังแสดงในตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5

แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
1. การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันในงาน	Pearson's Product Moment Correlation
2. เชาวน์อารมณ์โดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันในงาน	Pearson's Product Moment Correlation
2.1 เชาวน์อารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันในงาน	Pearson's Product Moment Correlation
2.2 เชาวน์อารมณ์ด้านการกำกับควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันในงาน	Pearson's Product Moment Correlation
2.3 เชาวน์อารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันในงาน	Pearson's Product Moment Correlation
2.4 เชาวน์อารมณ์ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึกมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันในงาน	Pearson's Product Moment Correlation
2.5 เชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผูกพันในงาน	Pearson's Product Moment Correlation
3. การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเชาวน์อารมณ์โดยรวม	Pearson's Product Moment Correlation
3.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเชาวน์อารมณ์ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง	Pearson's Product Moment Correlation

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)
แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
3.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเชาวน์อารมณ์ด้านการกำกับควบคุมตนเอง	Pearson's Product Moment Correlation
3.3 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเชาวน์อารมณ์ด้านการสร้างแรงจูงใจตนเอง	Pearson's Product Moment Correlation
3.4 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเชาวน์อารมณ์ด้านการร่วมรับรู้ความรู้สึก	Pearson's Product Moment Correlation
3.5 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคม	Pearson's Product Moment Correlation